

CATALUNYA SOCIAL

Organ d'ACCIO SOCIAL POPULAR

Any XV. Núm. 765

Un any, 12 ptes. — Núm. solt, 25 cts.

30 maig 1936

PUBLICACIÓ
SETMANAL

Redacció i Administració
Carrer del Pi, 12, principal

Telèfon 21160
BARCELONA

L'onada comunista

L'extensió de l'onada comunista constitueix, sobretot a Europa, la preocupació màxima de l'hora present. En un o altre aspecte, amb els noms de marxisme, socialisme, sovièticisme, sindicalisme, etc., és ben cert que el sentit soviètic va estenent les seves urpes, sobretot de cara a l'Europa occidental, i cada dia es veuen més els seus catastròfics efectes en la ideologia del món i en la crisi econòmica del sistema fins arui vigent dins la nostra vida social. I la batalla de l'hora present a quasi tots els països es planteja entre el comunisme, polític i social, i un règim que li pugui barrar el pas i així evitar la destrucció de la civilització occidental, fonamentada encara damunt de bases cristianes.

Resulta cada dia més evident que l'oposició al comunisme la suporten amb molta dificultat els règims democràtics. Els exemples de França i d'Espanya, en aquest punt, són ben eloqüents, i no cal que hi fem massa comentaris. Davant d'aquesta impotència, els països, guiats únicament pel seu instint de viure, es llencen en braços de sistemes que, àdhuc amb el seu caràcter excepcional, resisteixin l'allau de forces destructores de la nostra vida col·lectiva. Comencem per a nomenar els països que declaradament han establert un règim dictatorial, totalitari com Itàlia, Alemanya, Àustria, Portugal; seguim després per altres països que tenen aquest mateix règim, encara que sigui en formes encobertes, com Polònia, Iugoeslàvia, Bulgària, Lituània, Letònia, Romania, Turquia, Estònia, etc., i veurem com els habitants europeus que es troben guiats i governats per aquest sistema arriben a sumar uns 330 milions, mentre que els subjectes a règims democràtics no depassen de 160 milions.

A més, en els mateixos pobles en què els dits

sistemes no s'esguarden com a propis, són moltes les restriccions que es posen al sistema totalment democràtic, ja sigui reforçant el poder executiu, ja retallant les facultats del Parlament, ja cercant el sistema presidencialista, etc.; en una paraula: buscant d'una o altra faïsa l'eficàcia del servei públic que de cap manera reïx a obtenir dins el règim netament democràtic. Un senyal en aquest punt és la restricció de les funcions del ple del Parlament que ara mateix cerca el Govern d'Espanya, confinant el treball més eficaç i més fructuós a les Comissions parlamentàries, en les quals la manca de publicitat i la limitació d'atribucions sembla que han d'evitar debats inútils i parauleria sobrera.

Si la democràcia complís arreu el seu deure, els pobles no girarien els ulls cap a altres sistemes. Però, per quina raó, per exemple, l'Estat democràtic no ha de barrar el pas al comunisme, quan és ben evident que el comunisme intenta acabar amb l'Estat democràtic, car no s'està pas de dir-ho ni estalvia cap actuació per arribar-hi?

Tal i com han arribat les coses al món, no es poden ja discutir les virtuts de la democràcia. Es tracta, senzillament, de trobar un sistema que tanqui el pas a l'onada soviètica, sistema que no es discuteix, puix que cap nació l'accepta com a definitiu, sinó com a mitjà de salvar-se i sortir del perill present. No enfrontem, doncs, virtuts o defectes d'un sistema amb les virtuts o els defectes d'un altre. Només es cerca el camí de salvació dels valors encara vius de la civilització; i per a assolir el triomf en aquesta empresa, qualsevol sistema és bo i acceptable. No es troben els pobles en període de lliure elecció, sinó d'acceptació del remei urgent, encara que aquest no sigui el remei ideal i definitiu.

Fantasies evangèliques

L'àngel de Zegrí, el captaire

PER JORDI ARNAU

II

Zegrí passà la nit a la masia. Llevat a punta de dia, tenia intenció de seguir el seu camí acostumat fins a Gaza, quan l'amo, qui havia passat la nit meditant tot allò que havia sentit dir al captaire, l'emprèn al portal i li diu:

— Zegrí, i tu creus que Jesús el crucificat s'ha desvetllat del son de la mort?

— Tu diràs, si seria possible que el Fill de Déu hagi experimentat la corrupció de la sepultura.

— No em falta gaire per creure això que dius; però jo no tinc un àngel que em parli. El meu dubte no és un pecat. Qui pot creure, així com així, una tal meravella? Tu saps on són els deixebles de Jesús?

— Potser a Galilea, potser a Jerusalem. A ben segur que ells tenen també el seu àngel, o qui sap si el mateix Jesús, que els dicta el que han de fer i on han d'anar.

— Anem, doncs, tots dos a Jerusalem? Jo conec Llätzer, el ressuscitat de mà de Jesús; passarem per Betània, i el veurem i parlarem amb ell. Ell sabrà dir-nos alguna cosa.

— Veus? Aquí tens una prova, ara que em parles de Llätzer. Amb ell va demostrar Jesús que té poder sobre la mort i que bé hem de pensar, si és així, que la mort no té poder per retenir Jesús al sepulcre.

— El teu parlar és ben raonable; però hi ha coses que s'han de veure.

— Jo crec el que no he vist com si ho hagués vist.

— La meva fe és més flaca, Zegrí; anem tots dos a Betània i a Jerusalem, i veurem si Déu ajuda la meva incredulitat. No sé si puc exigir la teva companyia. Anem-hi, Zegrí, i no facis el sord a la meva súplica!

— Vós podeu manar, i jo us obeiré.

— Elisur no gosa manar res; però us ho demana amb tots els títols que tu vulguis atorgar-li. Estic encara trashedat per la teva relació, i vull cercar la pau del meu esperit.

— I Zegrí anirà amb Elisur fins a la fi del món, si et plau. Com si fossis el meu àngel; com Tobias amb el seu àngel.

Heu's aquí com va ser que Elisur, l'amo de la masia, i Zegrí, el captaire, emprengueren el camí de Betània i de Jerusalem; Elisur cregut que Zegrí era el seu àngel, cregut Zegrí que Elisur era el seu.

El camí no tenia sinó dues jornades; mes el

temps se'ls va posar contrari, i el temporal els va retenir dos dies al vilatge de Betzur. Era ja el dia quart de la seva sortida de la casa d'Elisur, quan els dos vianants trucaven a casa de Llätzer, el ressuscitat de Betània.

Elisur i Llätzer eren dos antics coneguts, i es varen abraçar com dos germans. Elisur va fer la presentació de Zegrí.

— Llätzer; aquí teniu un bon fill d'Israel, home que creu i espera en el Messies. Va veure i besat Jesús d'infant, i conta que, quan el pare li va posar la mà a l'espatlla dreta, li va quedar el braç paralític i sec. De llavors ençà que capta el seu manteniment. Si aquest Jesús ha ressuscitat, com hi ha qui ho diu, és el Messies. D'això vinc a parlar amb vós, bon amic Llätzer.

Llätzer va abraçar el captaire, i, tot acompanyant-los a l'entrada de casa seva, els digué:

— Jesús, el crucificat a Jerusalem fa quaranta dies, el mateix que em va fer sortir viu del sepulcre, també ell torna a viure. Jo l'he vist; jo mateix he tocat i he besat els senyals dels claus a les seves mans i als seus peus i l'esboranc de la llança del centurió al seu costat. L'he vist a Galilea i a Jerusalem, i tinc tals desigs de reveure'l i tan abrivats, que no penso que Déu me'ls hagi donat per no veure'ls satisfets. El veurem, germans, el veurem!

— Les vostres paraules, Llätzer, em donen vida. No seran, doncs, il·lusions fugisseres totes les esperances que havíem posat en Jesús? Estem potser a vigílies de la definitiva restauració d'Israel?

— Elisur; és molt petit Israel, davant el Fill de Déu, i també massa migrades les nostres esperances. Posem-les, no en un petit Israel, sinó en un Israel gran com tot el món. Deixem totes les coses en mans de Jesús, que totes les ha rebudes del seu Pare. Nosaltres treballarem per Ell on i com ens ensenyi, baldament hàgim d'anar com Ell a parar a una creu.

Zegrí no gosava parlar; mes les paraules de Llätzer li encengueren el cor, i els llavis esclataren amb aquestes exclamacions:

— Amb Jesús! Per Jesús! Com Jesús!

Elisur reprengué la paraula:

— Ara, Llätzer, amb vostre permís, farem camí cap a Jerusalem. Veurem els deixebles de Jesús, i els sentirem parlar, i la seva conversa ens alegrarà.

Llätzer no va aprovar aquest pensament:

— Si voleu veure i sentir els deixebles de Jesús, no cal que us mogueu d'aquí. Demà, abans que el sol sigui alt, els tindreu aquí tots onze. Farem una bella reunió. Ells us contaràn quan i com han vist Jesús, les paraules que li han sentit, i tots llurs sentiments traspuaran per la seva boca. Us puc assegurar que tindreu un bon dia. Prendran aquí amb vosaltres la refecció del migdia, i, si voleu, podreu acompanyar-los a Jerusalem, a la vesprada. Jo us

eregumil
Fernandez

Aliment complet a base de cereals i llegums. Insubstituïble
en les intoleràncies gàstriques i afeccions de l'estómac

Fernandez & Canivell
-Málaga-

prec que em doneu aquest gust de quedar-vos amb mi, si la senzillesa de la meua casa i de la meua taula i de la meua conversa no us desplaui.

— Si ens hi obligueu, ens quedarem com a presoners, i no pas de mala gana.

Zegrí i Elisur es quedaren, aquell dia, a Betània, i escoltaren de Llätzer totes les coses passades el dia de la mort del Mestre i el dia de la resurrecció, i cada una de les vegades que els deixebles l'havien vist i li havien parlat. I mentre els tres dialogaven, Marta, la germana de Llätzer, feinejava com sempre per la casa, desitjosa d'obsequiar els nouvinguts.

L'endemà tots matinejaren, esperant l'arribada dels onze que havien de venir de Jerusalem, i, tot caminant, pujaren fins al collet des d'on es veia Jerusalem, a l'altra banda del torrent. Per entretenir de les oliveres plantades al vessant es veien pujar dos homes amb pas reposat. Quan els tingueren a prop, Llätzer reconegué en ells Aser i Nicodemus. Després de les obligades salutacions, Nicodemus fou el primer de parlar.

— Llätzer, portem un missatge del Mestre.

— El veuré encara una altra vegada? I els altres no vénen també?

— Jesús els té tots aplegats en el cenacle. Tot fa creure que s'acosta l'hora de la separació. Jesús et vol al seu costat, qui sap si per darrera vegada. Aser i jo i altres érem amb els apòstols, quan Jesús s'ha posat en mig de nosaltres i ens ha dat l'encàrrec de dir-te que fossis aquí amb la teua germana Marta precisament en aquest mateix lloc, on Ell no tardarà gaire a venir. Veieu? Ja comencen a baixar de Jerusalem al torrent Cedró. Són quatre: a ben segur és Jesús amb Pere, Joan i Jaume. Penso que vindran de tres en tres o de quatre en quatre, per no fer soroll als carrers de la ciutat.

Certament fou així; però els citats devien ésser molts, perquè de tots els portals de les muralles es veien venir grups d'homes i dones que tots portaven la mateixa direcció, i no solament de Jerusalem, sinó també de tots els camins que passaven per aquell lloc venia gent, de Jericó, de Betlem, de Carem. L'Àngel que havia portat allí Elisur i Zegrí havia fet sentir la seva veu o el seu impuls en altres indrets. Pel camí de Jericó havien arribat molts galileus que portaven uns dies de camí. Tots s'acostaven a Jesús i li feien reverència; els que gosaven li besaven els peus foradats; Llätzer fou retingut al costat de Jesús com un dels més íntims, barrejat amb els apòstols i la Mare de Jesús i aquelles dones heroïques que li feren companyia. Elisur es posà tan a la vora de Jesús com pogué. Zegrí es va quedar en darrer terme; es tenia pel més pobre, pel més indigne de tots, com una mena d'intrús en aquella reunió de sants. Jesús va parlar.

— Jo me'n vaig al Pare; torno allí d'on he vingut. No us poseu tristos; us convé que jo me'n vagi. Si no me n'anés, no vindria a vosaltres el Sant Esperit. A la casa del Pare hi ha moltes estades; me'n vaig a preparar les que seran vostres. Estimeu-vos com jo us estimo i com m'estima el Pare. No tingueu angúnia del que heu de dir o del que heu de fer; l'Esperit Sant us ho dirà bé prou.

Zegrí estava de tal manera trasbalsat, que només sentia a mitges les paraules de Jesús, i encara la seva fantasia li feia sentir, entre frase i frase, aquelles paraules que de temps tenia tan fortament impreses en el seu cor: «Benaürats els pobres», que a ell li semblaven voler dir: «Benaürats els pobres

i els esguerrats i els que tenen sec el braç dret i els que han de captar perquè no poden treballar». De tots els allí aplegats, ningú tan miserable com ell. Aquest sentiment de la pròpia misèria el féu posar boca terrosa.

Una exclamació de la multitud el va deixondir. S'alça i veu tota la gentada guaitant al cel, amb els braços en l'aire. Jesús s'alçava triomfant. Zegrí va alçar el braç esquerre, el que tenia bo, per celebrar el triomf de Jesús.

(Seguirà.)

La serventa de Déu Llüberata Ferrarons obrera filadora

PER R. RUCABADO

Aquesta noia amb caputxa, donzella olotina que els retrats ens recorden amb humil posat, un llibre d'oracions a les mans, és una obrera de santa vida, filla i honor de Catalunya, que si l'Esperit Sant confirma les prediccions i desigs de dos Papes, veurem un dia als altars, amb el seu senzillíssim vestit de treballadora de fàbrica.

Florí aquest lliur fa cent anys, en la primera brotada de la moderna indústria catalana. La seva vida porta l'empremta trista de l'època lliberal: de les jornades excessives, dels ínfims jornals i del treball dels infants, tares que els catòlics foren els primers a denunciar i que pel sol pes de la reacció cristiana s'haurien promptament remeiats en pau i en equitat, si el socialisme, el gran enemic dels obrers, perquè és el gran enemic de Crist, no hagués expressament enterbolit i enverinat la qüestió amb infernal signifi.

Llüberata Ferrarons i Vivés va néixer a Olot, en 1803, d'una família pobríssima. El seu pare treballava a la fàbrica dita de *Cal Parembestre*, i la petita Llüberata anava cada dia a dur-li l'esmorzar. S'emmalaltí el pobre home, i quedà la casa sense un mos de pa, tant, que la mare i la pobra noieta amb les germanes hagueren d'anar a captar de porta en porta. Consta que un dia plorà i tot la seva mare, per no tenir ni un trist bocí que la noieta li demanava, i en veure el desconsol que produí a sa mare, prometé aguantar-se la gana abans d'entristir més la desgraciada dona. A l'edat de set anys la posaren a treballar a la fàbrica dita de *Can Mixola* (de la firma Roura, Fontcuberta i Batlle), de Sant Joan les Fonts, a 3 Km. d'Olot, i cada dia a les quatre de la matinada, hivern i estiu, amb fred i a les fosques, nevant o plovent, la noieta havia de fer els tres quarts de camí, duent al braç el cistell amb el pobre dinar, una olleta de farro i una llesca de pa, sovint captada d'almoïna.

Per espai de deu anys, la pobra noia, feble i maltal·lissa per constitució, hagué de fer el quotidià viatge a Sant Joan les Fonts, i la situació seva s'agreuà encara per la mort del seu pare, la malaltia de la seva mare i la seva pròpia salut, massa delicada per a carregar el pes de la llarga jornada amb el de la llarga distància. Però aquesta noia decaiguda i anèmica, que duia a dins el terrible mal que declarant-

se-li després la dominà per tota la resta dels seus dies, tenia una ànima singularment privilegiada. Hi ha barons justos i àdhuc sants que arriben a la perfecció després de llargs esforços, començats sovint amb una conversió i una girada radical de camí. La donzella Lliberata no té necessitat que els biògrafs li disculpin o perdonin cap fallida; és la noia santificada des de la infantesa, sense tara i sense ombra (1).

La seva vida està migpartida per dues etapes, la una preparació de l'altra. Per l'espai de vint anys fou obrera filadora, i durant catorze anys la seva tristíssima condició material fou de malalta impossibilitada, exercici vivent de totes les virtuts i de totes les paciències. Molts devots es complauran en la descripció d'aquests catorze anys de santa malaltia, en la qual la víctima escollida fou objecte de cruels turments i ensem de singulars gràcies. El seu cas ofereix als hagiògrafs i als místics l'espectacle riquíssim d'una existència intervinguda sobrenaturalment, provada amb temptacions i tortures diabòliques, i recompensada per carismes d'ovella privilegiada de l'Espòs, per visions, èxtasis i profecies, vida certament digna de l'admiració i veneració que hom tributa a les grans santes distingides per prodigiosos favors de Déu. Però a nosaltres ara i aquí ens interessen d'una manera especial les anyades en què féu vida d'obrero, aquella ànima pura i escollida. Vida talment com d'una esposa del Senyor, que va a la fàbrica.

No és la primera vegada que parlem de Lliberata Ferrarons als lectors d'aquesta revista. No és la primera vegada de retreure aquella divisa que predicava entre les seves companyes de fàbrica, que voldríem veure escrita en lletres d'or en tota sala de treball. «Noies, els ulls a la feina, i el cor a Déu» (2). Aquesta màxima, equivalent a un retrat espiritual, té la gràcia de les paraules que poden expressar simultàniament varies valors, totes d'una manera eloqüent i justa. Els lectors ja saben que la hem

adoptada com a divisa que concorda exactament amb la nostra accepció personal del treball, accepció que la vida de Lliberata Ferrarons afirma i proclama: considerar el treball com una virtut. I, per tant, trobar en el treball un tresor d'eficàcies espirituals, un deure, una oració, una obligació, una expiació, un exercici, un mitjà de perfecció, un mitjà encara, d'obtenir les assistències promeses per Jesucrist a l'oració i a la fe viva, orientació espiritual urgent de predicar en aquests dies de catàstrofe provocada pels qui maleeixen el treball i fan bandera i fan antorxa del concepte antagònic del treball: la vaga. Significa a més aquella fraternal admonició de la santa obrera a les seves companyes, la missió d'apostolat, l'acció directa cristiana, la conversió de l'obrer per l'obrer, la predicació de la moral i de la veritat de Crist dins dels tallers i les fàbriques; exemple que constitueix als meus ulls la nota més brillant de la vida de Lliberata Ferrarons, i segurament la raó d'ésser providencial de la seva existència, perquè els seus biògrafs, i també el papa Pius X, que coneixia el cas de la donzella olotina, coincideixen a proclamar-la model i exemple per a les obreres dels nostres temps (1).

Les ensenyances, deixades per aquesta santa noia (2) en la seva vida de fàbrica, recordades en les paraules i els fets que foren certificats per gran nombre d'obrers i obreres de les fàbriques on havia treballat i que deposaren entre els seixanta testimonis damunt dels quals hom reconstruí el detall de la seva vida, les ha condensades el seu biògraf, Mn. Balcells Vila, en el capítol II del seu llibre. Allí es troba l'esperit de treball de Lliberata Ferrarons, i en les següents paraules hi ha la síntesi.

«La jove obrera havia après del seu pare que el treball és un manament imposat a l'home per Déu. Que el treball honora i dignifica. Per això als vuit anys sabia ja dirigir amb llestesa una màquina de filar, i al cap de poc temps va quedar encarregada d'una secció de noies de la seva edat, a les quals procurava fer amable i simpàtic el treball, pintant-lo com una virtut i no pas com un càstig. Amb freqüència repetia: El treball és una benedicció de Déu, que proporciona pa per al sosteniment del cos i porta la pau a les famílies. Siguem en tot moment feineres, diligents i honrades. Feineres, actives, perquè Déu ens ho exigeix. Diligents, treballant amb constància i aprofitant bé el temps. Honrades (volent dir amb honradesa professional), guanyant el jornal que se'ns dona, i tenint molta cura de deixar ben acabades les feines i de vigilar per la conservació de les màquines.»

Aprofitant les estones del menjar a la fàbrica, aprengué de llegir, fent-li de mestre el treballador Joan Torner, que després entrà al seminari. La seva dèria era per a llegir llibres piadosos; les lectures edificants no les deixà en tota sa vida. No cal dir que era noia de pietat constant, freqüentadora de les esglésies, i dels sagraments. Aquesta vida de pietat prengué increment quan hagué de treballar a Olot mateix, per no poder resistir la llarga caminada diària, per la minva constant de salut i de forces. Entrà llavors a la fàbrica de Ramon Jou, dintre de la ciutat, i els tres anys que hi està assenyalen la

(1) Domingo Balcells Illa, presbítero. *Modelo de Jóvenes Obreras. Vida admirable de la sierva de Dios Librada Ferrarons y Vivés, de la Tercera Orden del Carmen, que murió en olor de santidad*. Segunda edición ampliada con documentos notables y cartas muy interesantes. Luis Gil, editor, Barcelona, 1925 (144 pàgs.).

Anònim. *Lliberata Ferrarons. Notes biogràfiques*. Impremta Francese Forés i Font. Sant Domingo, 9, Barcelona (sense data; 16 pàgs.).

Lliberata Ferrarons i Vivés, molt piadosa obrera olotina, model de noies cristianes. Estampa i sucinta biografia (4 pàgs.), editada pel Foment de Pietat, Editorial Bahnes, S. A.

(2) Lliberata Ferrarons. *Notes biogràfiques* (fascicle anònim). Impremta Francese Forés i Font, Barcelona (pàg. 7).

Casa Centenària TRULLS

Fundada l'any 1820

Destil·leria de productes vegetals i aromàtics

La Lloci de PLANTES
DEL BOSC, fortifica,
conserva i augmenta
: : el cabell : :
Es un producte pura-
ment vegetal i ino-
: : : fensiu : : :

Despatx central:
RAMBLA D'ESTUDIS, 12
BARCELONA

(1) Op. cit. de Domingo Balcells Illa, Pvre. (pàg. 125).

(2) Una vegada més fem constar que sols emprem aquí els temes sant i santedat d'una manera provisional i salvada sempre l'autoritat de l'Església.

crecscuda de la seva acció d'apostolat individual. La seva austeríssima conducta, la seva modèstia, la seva puresa cuidadíssima, feren immediatament respecte, i el seu exemple, sostingut per la paraula oportuna, es traduí en una veritable propaganda de virtut. Mai ningú no es prenia llibertats a prop d'ella, i si alguna conversa ofensiva, tan freqüent a les fàbriques, s'insinuava, cessava de seguida si hom la veia acostar-se. «*Ve la Lliberata*»; bastava dir això per a fer tancar les boques malparlades o impures. Reprimia la blasfèmia d'una manera implacable i ardua, arribant en ocasions a encarar-se amb l'insolent i reptar-lo amb energia. L'apostolat de la modèstia li era especialment predilecte. En aquesta matèria era implacable la seva amantent intervenció. Duïen les noies del seu temps el clàssic *gipó*, una mica escotat, i les modestes i virtuoses es tapaven l'escot amb el mocador del coll. La Lliberata, tan bon punt veia una companya seva poc tapada, s'hi atansava i amablement la invitava i ajudava a arreglar-se el mocador del coll, apuntant-li ella mateixa amb agulles; i acostumava portar ja provisió d'agulles, amb aquesta intenció. Escampava així la pietat i la moralitat al seu voltant i també la caritat. És de recordar el següent fet: treballava a prop d'ella un noieta tartamut que era objecte de la riota i burles dels companys, però Lliberata el defensà tan ardidament, reptant amb tanta severitat els burletes, que aconseguí fer respectar aquell pobre desgraciat, que li servà gratitud per tota la vida.

Com diu molt bé el seu biògraf Mn. Balcells, a més del treball manual, cal exercir el treball de l'esperit. La pietat i la religió foren no sols practicades, sinó propagades per Lliberata amb zel infatigable, de tant més mèrit si es considera la poquíssima salut, l'anèmia i defalliment físic de l'heroica jove. Ella vigilava que tots els seus companys es confessessin i combreguessin, i arribava fins al sacrifici d'anar a guardar el torn en els confessionaris per tal de facilitar i estalviar temps a obreres i mares de família atrafegades. Amb una retentiva extraordinària recordava els sermons i els repetia als seus companys i companyes de fàbrica, i per la seva boca la paraula de Déu corria i penetrava a les quadres i als cors. *Ut sermo Domini currat et clarificetur*. Amantent perquè tothom digués l'oració de l'Ave Maria, en tocar l'hora ella mateixa avisava, si estava sola, a la quadra del costat trucant a la paret amb la mà o amb qualsevol estri.

Només pogué romandre tres anys a la fàbrica Jou; hagué de plegar per la feblesa accentuada del seu cos, niu de les malalties que esclataren més tard. Féu compassió a la senyora D.ª Mariana Fumosas, muller del fabricant D. Antoni Carbó, i entrà amb condicions especials en aquesta casa. L'admeteren per a fer troques, per tal de poder treballar en una habitació separada amb quietud, i lluny del brogit de les quadres. En consideració al seu estat, li permetien entrar al treball més tard de l'hora, i, malgrat això i la seva malaltia, feia igual quantitat de feina que les altres treballadores, deixant-la molt més ben acabada.

L'any 1829 marca la fi de la seva vida activa i el començ del seu martiri de 14 anys, durant els quals romangué estesa al llit, aclaparada pels terribles mals, finalment vencedors del seu pobre cos que tingueren abatut i paralitzat tota aquesta llarguíssima època, fins a consumir-lo, extingint-li la vida el dia 21 de juny del 1842. Patí amb paciència

la més edificant gravíssimes lesions al fetge i al pàndor, que li causaren incurables vòmits i suors. El cap i la boca s'afegiren a aquest tristíssim concert de dolors produint-li sofriments inenarrables; la tos sotraguéjava amb ànsies mortals aquell cos gairebé exangüe. Flagellada oímés amb llagues, i amb la sensibilitat exacerbada, sofria violentes tortures al

LLIBERATA FERRARONS

Dibuix de Joaquim Navas Mateu, extret del retrat clàssic de la serventa de Déu

tacte més lleu. Units aquests sofriments físics amb la pobresa extrema i amb la consideració moral d'ésser una càrrega per la seva pobra mare i germanes, aquesta situació tristíssima no vencia pas el seu esperit, perquè suportava amb conformitat meravellosa totes aquestes proves i altres que direm, en acceptació humil de la voluntat divina, expiació dels pecats, oferiment per les necessitats dels pròxims i perdó de les culpes alienes. L'autor anònim del fascicle català imprès a can Forés diu que és digna de figurar en el catàleg de malaltes expiatrius dreçat per Huysmans com a complement de la vida de Santa Lydwina de Schiedam.

Totes aquestes proves són encara poca cosa al costat de les torbacions de caràcter sobrenatural que Déu Nostre Senyor permeté que sofrís, lliurant-la a terribles temptacions i escomeses del Diable que durant la major part d'aquest temps tingué poder per a turmentar la seva ànima i àdhuc el seu cos. Compensació a tan duríssim tracte, foren les consolacions sobrenaturals amb les quals fou beneïda aquella pacientíssima verge. Els seus directors espirituals que foren a més del pare Bonavia, carmelita, els Rvds. Lluís Vila i Joaquim Masmitjà, escriviren el dietari de la provadíssima i privilegiada penitent. El manuscrit de l'un té 300 pàgines, el de l'altre més de 600. No és aquest el lloc d'explicar els favors espirituals l'enunciat dels quals colloca Lliberata Ferrarons entre les ànimes famoses per les divines complaences. Basti citar un fet certificat per testimonis: en una ocasió els circumstants pogueren com-

prendre que Jesucrist mateix li donava místicament la comunió. Altres vegades, segons declaracions testificals, fou visitada per àngels i pers sants. Entre les diverses manifestacions comprovades del do de profecia que li fou atorgat, anuncià anys abans els horrors dels incendis de convents i assassinats de religiosos, del 1835.

La seva mort commogué tot Olot, i li fou fet un enterrament grandios, al qual assistí la població en massa. Tothom li deia «la santa», i hom s'encomanava a la seva intercessió i demanava favors; les súpliques foren en molts casos escoltades i ateses. Moltíssims objectes d'ella foren repartits com a relíquies. L'olor de santedat fou respirada en totes ses coses i records, tot n'estava saturat. Anys després «el Beat Pare Claret, en anar a predicar una missió a Olot, segons diu la tradició, assegurà que devien aquella gràcia a les oracions de Lliberata. Volgué assabentar-se de les seves virtuts i llegir alguns escrits que s'havien publicat, formant tan bon concepte de la Donzella, que l'elogiava en els seus sermons, recomanava la seva heroica paciència, i encarregava prenguéssim nota si es rebia algun favor del cel a honor de la seva Serventa». El bisbe d'Urgell Dr. Guardiola, en una de les seves cartes al Dr. Masmitjà, li deia: «entre les ànimes privilegiades dels nostres temps no en conec altra que ofereixi tanta seguretat, solidesa i elevació d'esperit, com la humil Lliberata, espill de laboriositat, retrat de paciència, exemple típic de virtuts cristianes». El sant pare Gregori XVI, amb qui va parlar l'arquebisbe de Tarragona Dr. Echanove, digué que no dubtava que els seus successors posarien Lliberata en els altars, i Pius X, de santa memòria, parlant amb el P. Recoder, de Mataró, li digué «que cerqués algú per a activar i treballar el procés, perquè seria el seu desig ajuntar-lo al de Gema i al d'una altra obrera humil, per tal que servissin de model i exemple a les obres dels nostres dies, tan nombroses arreu».

El Beà Anton M. Claret, a qui hem alludit, pot col·locar-se en una posició de simetria amb Lliberata Ferrarons. Aquesta era una noia filadora, i Antoni Maria Claret, el futur sacerdot, missioner i arquebisbe, fou fadrí teixidor i per cert habilitíssim en el seu art. La frase de Lliberata: «Noies, els ulls a la feina, i el cor a Déu», sembla pariona, i respon al mateix esperit que dictava contínuament al sant teixidor aquella pacientíssima jaculatòria que emprava en les dificultats i contrarietats de l'ofici. «Tu t'has trencat, jo t'afegiré». Ambdós presideixen i honoren la indústria tèxtil catalana i podrien ésser proposats com a protectors celestials dels rams de filats i de teixits de la nostra terra.

Acabem aquí la petita galeria d'obers i patrons de vida edificant i santa, als quals hem dedicat el present mes, com a celebració que hem fet, a la nostra manera, del Primer de Maig, que enguany ha estat festejat amb la més forta abrivada revolucionària en terres d'Espanya que s'hagués produït mai. Ho hem fet com a rèplica que el treball cristià posa al concepte materialista inspirador dels moviments socialistes. Segons aquest, el treball és una esclavitud odiosa, una explotació imposada pels burgesos. Per als cristians el treball és dur, però estimable i

santificador com la Creu. La vida d'aquests obrers santificats demostra que hi ha camí de la fàbrica al cel, quan és obert per a tants el camí de la fàbrica al infern. La santedat és un camí, la santedat és un horitzó. Un horitzó obert a totes les eficàcies. I les qüestions socials i religioses d'avui, urgents i gravíssimes, estan reclamant aquella eficàcia sobrenatural que no mes poden obtenir els sants!

Les consideracions que dels exemples retrets podríem encara extreure serien interminables. Hi tornarem altres vegades, perquè la veritat que volem predicar i recordar és consubstancial amb nosaltres, i ha de respirar en tot ço que fem i escrivim. Aquest mes de maig del 1936 ha estat sinistre. La fol·lia marxista que contradiu la veritat cristiana s'ha expansionat treient enfora, com volcà en erupció, la seva malícia antihumana ensems que anticristiana, perquè qui odia Déu, no pot pas estimar els homes. Qui odia Crist, és fals que estimi els obrers. Els punys enlaire de la formidable manifestació socialista del Primer de Maig, a Madrid, dies després s'abaixaren damunt del cap d'unes pobres religioses, pels carrers de la capital de la República. Ja fa mesos que els punys pugen i baixen, i trenquen i feixen. Però aquí sí que no puc descabdellar el comentari. Sols cuitaré a dir que si no es restaura el sentit i concepte cristià del treball, com a exercici de virtut, i d'obediència, subratllat i apuntat aquest terme d'OBEDIÈNCIA, la civilització humana se'n va al caos. De les masses obreres mobilitzades sota el signe de l'odi i de la rebel·lió contra el treball ve avui dia tota la pressió destructora. Aquestes masses, per un costat descabdellen el moviment de vagues més greu en tota la història del sindicalisme revolucionari d'aquesta terra, fins arribar al cinisme brutal d'anunciar en cartells pels carrers la *vaga de forners*, talment com si fos un míting o un aplec d'una festa, desafiant sense pudícia la ciutat, i la civilització. I per altre costat la pressió d'aquestes mateixes masses és la que declara la guerra a l'ensenyament religiós, com a exigència del Front Popular d'Esquerres, és a dir, com a exigència de les organitzacions obreres revolucionàries en les quals resideix avui tota la dinàmica de la subversió social.

Davant d'aquest trist panorama, davant de les notes agudes de la rebeldia, ens hem posat per missió vessar unes gotes d'aigua fresca damunt la roentor enverinada del mal. Pensem i meditem en les virtuts exemplars d'aquells obrers i d'aquells patrons, tots ells, obrers i patrons, fills del treball, persones reals que treballaren i sofriren, i encomanem-nos a ells per a la causa del retorn de les masses obreres a Crist, i pel retorn a Crist també del lliberalisme patronal. I preguem-los per la urgent salvació del treball i dels treballadors a casa nostra. Davant de les terribles amenaces no hi ha més actitud que la penitència i l'oració, i fer i escampar el bé, per tal que el bé es propagui també com taca d'oli, que això feren aquells, fer el bé al seu voltant seguint el precepte de Sant Pau. *Sed vince in bono malum*. Tirar, amb la mida de les seves forces cadascú, una mica d'aigua sobre el foc.

Aquest número de CATALUNYA SOCIAL
:: ha passat per la Censura governativa ::

Meridionalisme hispànic

PER ALEXANDRE BULART I RIALP

En el dinar oficial a Maiano, quan les festes del Centenari del naixement de Mistral, vaig tenir al meu costat Nitxifor Crainic. Era un romanès intel·lectual, professor a la Universitat de Iassy, director de la revista *Gândirea* i diputat al Parlament Nacional. Nitxifor Crainic, ex sub-Secretari del Ministeri de Belles Arts, portava la representació del Govern de Romania en les festes mistralenques. Entaulàrem conversa. Ben aviat ens férem amics i tractàrem de temes relacionats amb la situació europea i amb la força del llatíisme. Vingué, després, com a motiu de diàleg, la Provença, el meridionalisme i la ironia de Daudet pels provençals. Nitxifor Crainic digué que tots els pobles de raça llatina eren molt meridionals, i que l'apassionament en ells era tan engegador, que no admetien la reflexió ni la serenitat, i anaven d'un a altre extremisme sense ni sospitar-ho ni saber captenir-se. M'explicà que ell, com a diputat, havia pogut presenciar, a la Cambra de Romania, sessions parlamentàries tumultuoses en què àdhuc les armes de foc hi feien acte de presència. Fet aquest relat, Nitxifor Crainic, encuriós, em preguntà.

— En el vostre país deuen passar coses semblants, perquè el sol d'Espanya, principalment a Andalusia, València i Catalunya, és tan enterbolidor com aquest que ara fruïm ací a Maiano, i el vostre llatíisme és també molt acusat. Sou garlaires, hiperbòlics, i esteu pastats amb una barreja de romanticisme i de gasiveria que mostreu en totes les vostres coses. Sou inconstants, impulsius i bellugadissos.

Naturalment que la meua resposta fou negativa bo i defensant l'equanimitat ètnica de Catalunya i la nostra ponderació en tots els ordres de la vida i assenyalant el Parlament espanyol com a model de correcció, amb tot i les diferències polítiques que separaven uns diputats dels altres.

Això passava el mes de setembre de l'any 1930, i d'aquest any ençà molts i greus esdeveniments s'han presentat arreu d'Espanya i al Congrés de Madrid també. No dubtem que el nostre meridionalisme — menys actiu que el que ens adjudica Nitxifor Crainic; meridionalisme, però, a fi de comptes — n'ha estat factor important; mes cal no oblidar que l'onada d'enfolliment que ens desgoverna és conseqüència del voler córrer massa i defensar principis esbojarrats, tot repartint a tort i a dret garrotades de cec, com posseïts d'una fúria epilèptica, més pròpia d'homes forassenyats que de ciutadans conscients.

Cal deturar-se en la marxa vertiginosa empresa i pensar uns moments en la necessitat d'atemperar el ritme de les impaciències, exageradament absurdes, a una norma d'equilibri estable, per a comprendre tot seguit que la situació actual de coses que trasbalsa els principis bàsics de la nostra ètica necessita un moderament i fa precisa una depuració molt enèrgica per acabar amb la cadena de prejudicis que pertorba la moral ciutadana.

En una visió de conjunt, per ràpida que sigui, hom cospa un engegament pertorbador que destrueix energies i impossibilita una acció benefactora que serveixi de regulador dels batecs accelerats que des-

trueixen la calma precisa per a concretar els postulats que animen els anhels de les minories selectes que precomitzen la tornada als principis de la raó única que ha de reeixir per tal d'acabar amb la lluita encesa que desgoverna i aniquila.

La vitalitat d'un atemperador pacifisme anirà en camí progressiu, si una sana reacció de l'esperit dóna la nota de serenor que faci el contrapès a les dissortades elucubracions que emmalalteixen els fons de bonesa que anima — tot i no semblar-ho — la gran massa. Cal, per assolir-ho, copsar la magnitud de la idea de sacrifici que tothom ve obligat a dur dintre seu com a consubstancial amb el principi de llibertat de què avui tant s'abusa en forma de llibertinatge. Cal considerar que el sacrifici és el primer dels elements indispensables per a fer-se amb una democràcia lògicament regida. Certament que el mot sacrifici esdevé bandejat de massa esmentarlo, i que els qui més en parlen són els primers que l'escarneixen en no donar-li l'expressió sincera que mereix. Del parlar a l'obrar hi ha una distància massa acusada, perquè pugui ésser el sacrifici una veritat pura; car el sacrifici comporta una educació indispensable al civisme; i, ara com ara, l'educació és totalment absent.

La vitalitat del pacifisme polític social l'encarnen les minories selectes que ho són en tant que representen una positiva adopció d'una modalitat educativa com a punt de partida per a una croada — que estableixi una verdadera missió a realitzar —, la qual ha d'arribar al cor de les grans masses, que sovint obren obcecades per l'afalac d'una perniciosa demagògia que anorrea. Perquè cal consignar que els grans corrents d'opinió es mouen instintivament, sense esma, per manca d'un ideari en el qual la polidesa en sigui la causa eficient; i d'ací, per aquesta manca, que la confusió compelleixi a seguir els dissenys ocults que malmenen excel·lents disposicions extraviades per manca d'una voluntat ben estimulada. L'encarrilament de la voluntat serà sempre estèril, si una lògica mesurada no presideix aquella tendència imprescindible, per tal d'imposar lliurement, sense rescloses, el poder d'equilibri que l'home porta dintre seu.

El voler irreflexiu el frena, el convenciment; i perquè hi hagi convenciment hom necessita sentir la valor suprasensible de l'apostolat. Els vertaders apòstols no abunden, i els pocs que hi ha se senten emposos per l'egoisme — en aquest cas Nitxifor Crainic encerta en el seu judici —, que és altre enemic de la moral privada i col·lectiva. L'egoisme el detura, el sacrifici, que hauria d'ésser patrimoni del conjunt, si bé avui, per dissort, no ho és de ningú.

Els camins, doncs, del pacifisme polític social, per acabar amb el meridionalisme, estan oberts a Espanya, si és que els dirigents de la cosa pública volen ésser justos, sincers i educats i no regategen els mitjans per a aconseguir-ho.

Ja sou subscriptors

de

CATALUNYA SOCIAL?

Les activitats d'Acció Social Popular

UNIO DE DEPENDENTS

Amb motiu de la diada de l'Ascensió, donà a la Premsa diària la següent nota:

«La «Unió de Dependents d'Acció Social Popular», sindicat purament i autènticament catòlic, que té com a norma inculcar als dependents el compliment de llurs deures, la qual cosa li dóna més força moral per a exigir amb la màxima energia el respecte a llurs drets, recorda als patrons en general i als patrons catòlics en particular, que demà, dia de l'Ascensió de Nostre Senyor, és festa de precepte i que en tals dies l'Església mana que ens abstinguem de treballar.

»Per això, U. D. A. S. P. els demana el respecte a les conviccions religioses de llurs treballadors catòlics i que no vulguin que pesi damunt llurs consciències l'haver-los impedit de complir amb un deure ineludible de tot catòlic. Altrament, no tindrien després cap força moral per exigir-los el compliment d'altres deures. És respectant la llei de Déu i de l'Església com podem aconseguir el respecte a les lleis humanes.

»La U. D. A. S. P. recorda també als catòlics en general que cal abstenir-se de fer cap compra els diumenges i altres dies de festa de precepte, perquè contribuïm, així, a fer treballar en tals dies, i els dependents tenen dret a poder complir amb els manaments de la Llei de Déu i de l'Església.»

SECRETARIAT D'EDUCACIÓ SOCIAL

Continua amb tota regularitat i èxit creixent el XIV Curs d'Educació Social Obrera, que va començar, el dia 4 del corrent, als locals d'Acció Social Popular. Es dóna tots els dilluns, dimecres i divendres, a dos quarts de vuit del vespre, i finirà el dia 19 de juny. S'expliquen tres assignatures: *Doctrina social catòlica*, a càrrec del Dr. Màrius de Lord; *Legislació social*, pel senyor Lluís Piñana, i *Tècnica de la Propaganda*, que va a càrrec del R. P. Basili de Rubí i del Dr. Antoni Coma.

Perfil setmanal

Pluja de "Bases de treball"

PER GASTON GERARD

Ha començat ja l'activitat en matèria de regulació de relacions de treball, amb la consegüent presentació de noves «bases». Després de l'èxit electoral del dia 16 de febrer, al que tant contribuïren els obreristes de classe — fins i tot algun, com el sindicalista, trencant el seu principi d'apoliticisme —, no era qüestió de desapropiar l'oportunitat del moment, sense treure'n algun resultat positiu. I l'hora esperada ha vingut.

Però és el cas que les coses es compliquen ex-

traordinàriament, donada la diversitat d'organitzacions de les que deriven les noves peticions per a modificar els contractes de treball. Tres són les que actuen a Catalunya (salvant encara quiscuna excepció en determinats sectors obreristes): la C. N. T., la U. G. T. i la Unió Socialista de Catalunya. I ja coneixem algun ram de l'activitat industrial en què s'esperen, a hores d'ara, peticions derivades d'aquestes tres fonts distintes, entre les que es fa difícil arribar a coincidències. A més, cal recordar que els procediments que adopten les diferents organitzacions obreristes són també distintes, ja que la C. N. T. refusa la intervenció de les autoritats i dels organismes oficials de treball, mentre les admeten i fins les propugnen les altres dues agrupacions. Aquesta diferència fa que, a més del factor objectiu del contracte de treball, hagi d'entrar en joc l'afany dels respectius sindicats per aparèixer com triomfadors davant els obrers i així obtenir les seves adhesions. El conflicte recent dels metallúrgics es veïa enormement complicat gràcies a aquestes competències sindicals.

Sigui com sigui, la realitat és aquesta i cal afrontar-la. I així caldria que autoritats i patrons tinguessin ja les seves posicions preses davant els fets — que ells difícilment poden modificar — i dibuixessin un camí per arribar més fàcilment a conclusions, establint conflictes o, almenys, l'excursiva complicació dels mateixos.

Primer que tot, cal atendre a les possibilitats de cada branca industrial en si mateixa. La major part de les nostres indústries passen avui moments econòmics difícils; i autoritats, patrons i obrers haurien de fer el possible per tal que la crisi no mati la nostra riquesa, que acabaria, com és lògic, per a tots a la vegada. Hem vist «bases de treball» en les que es demanen salaris mínims de dotze pessetes contra els de nou pessetes que avui perceben els obrers. I encara que aquest màxim sigui establert de cara a la rebaixa consegüent, és possible que d'un sol cop es carregui el capital de mà d'obra amb un tant per cent tan enormement desproporcionat a la realitat actual?

A més, per les autoritats de Catalunya no es pot perdre de vista el problema de la competència que, amb augments semblants en la mà d'obra, s'establiria dins la mateixa indústria en altres regions espanyoles, on els salaris són bon xic més baixos. Podem occir la nostra indústria catalana, provocant l'exili de la mateixa a altres indrets de la Península?

Darrerament, cal apartar-se de la pretensió de determinats sectors sindicals de sostreure els problemes de treball a les autoritats, constituïdes precisament per a entendre en els mateixos. El tracte directe es pot arribar a admetre com element de conciliació entre els dos sectors de la producció; però un cop la conciliació es faci difícil o impossible, ni els patrons ni els obrers no poden prescindir de la seva condició de ciutadans de l'Estat per allunyar la intervenció del mateix en problemes tan importants com els presents. Hi ha autoritats de Treball; hi ha l'organització dels Jurats Mixtos en cada branca de la producció; i únicament davant d'aquests s'han de discutir bases i condicions noves de contracte de treball, ja que únicament així adquireixen l'estabilitat necessària i porten el segell de l'eficàcia mínima que avui es pot cercar en aquesta matèria. I únicament amb la canalització oficial que davant

l'autoritat poden prendre aquestes qüestions, és possible d'arribar a la necessària unitat en un moment de tan diversa organització obrerista, solament així es pot aconseguir que les «bases de treball» de diverses procedències arribin a estructurar contractes únics en cada branca de la indústria o del comerç.

Sortir del pas com es pugui, podrà ésser un remei momentani en alguns casos; però no serà remei durador ni oferirà la garantia de què de seguida no es plantegi novament el conflicte per un altre sector, que no tindrà per bona la solució obtinguda amb tractes parcials o amb gestions oficioses, portades a cap al marge de les normes legals.

Moviment Social

Cal crear petits propietaris. — A Catalunya, per sort, el problema de la terra no és tan pavorós com a la resta d'Espanya. Llevats dels indrets on el pagès o rabassaire treballa de punta de dia a entrada de fosc i encara no pot viure, i en alguns indrets on agitadors de mala índole han sollevat els esperits, el masover, el parcer es guanya bé la vida; no senten la necessitat de canviar l'ordre social. És interessant observar el fet que en les regions on hi ha més petits propietaris és allà on menys s'ha sentit la necessitat d'acollir-se a una llei de contractes de conreu. Creiem que per tal d'evitar un nou abrandament del problema de la terra, cal que els terratinents, especialment els que viuen a ciutat, han de procurar donar tota mena de facilitats perquè parcers de pobles i masovers es puguin convertir en petits propietaris; és un ideal de l'Església que el màxim nombre d'individus participin del benestar en ço que possible sigui. Coneixem d'a prop el problema de l'aparceria, i creiem que la creació d'un gran nombre de petits propietaris en els pobles de la ruralia seria d'una eficàcia extraordinària per a la pacificació del camp. Per altra banda, avinguts els propietaris de finques, cedint cadascú un petit tros, en res no desmillorarien les seves possessions. Si a això s'afegia que els masovers que conreen una finca tenen dret de preferència a adquirir-la en venir una venda, molt hi hauria de guanyat per a la pacificació de la pagesia.

A Castella, a Aragó, a Andalusia, el problema de la terra és greu. Es pot donar trossos de terra els que es vulgui a l'obrer del camp; se li poden donar arreus, llavors i adobs, i després, ¿què sap ell del mercat dels fruits? ¿Com té organitzada una economia domèstica a base de la venda de fruites en uns indrets; de l'aviram en altres; de formatge o mel en uns altres, com passa a les diferents regions de Catalunya? El problema de la terra de la resta d'Espanya és un problema gravíssim que únicament es

pot resoldre amb governants que tinguin una mà enèrgica i que, en comptes de tolerar disturbis i «expansions populars», imposin ordre i disciplina, als uns i als altres.

Les conseqüències del divorci a Rússia. — El que passa a Rússia és esborronador. El professor Ledit, de l'Institut Oriental de Roma, acaba de donar una conferència sobre el divorci i l'avortament a Rússia, segons la qual en els primers mesos de l'any 1935, en aquell país, per cada 100 casaments hi hagué uns 38 divorcis, i en el mes de maig d'aquest mateix any, en què hi hagué 4.381 casaments, els divorcis foren 2.040, o sigui més del 44 per 100.

La concepció de la vida matrimonial bolxevic es posa de manifest amb tota la seva crueltat en relació amb els nous éssers que han de veure la llum del món. Tota dona, als tres mesos d'haver concebut, pot reclamar la provocació de l'avortament.

La manera com es fa recurs a aquesta possibilitat legal ho dona a conèixer el P. Ledit quan demostra que a Moscou, cada any, es dona mort a més de 100.000 éssers vivents abans de néixer. En un congrés en pro de les doctrines bolxevics, celebrat a Londres, pel darrer desembre, una oradora va declarar que una sola metgessa de Moscou havia «portat» 1.200 avortaments. A la Rússia soviètica hi ha especialistes per a procurar l'avortament que practiquen d'una manera legal l'assassinat dels infants. Certament és això una novetat ben típica del bolxevisme.

Reforma agrària a Irlanda. — L. Guil ressenya en *La Croix* que a mitjans del segle XIX hi havia més de cinc milions d'irlandesos que vivien en els comtats que constitueixen avui l'Estat lliure d'Irlanda, mentre que en 1926 havia baixat aquesta població a 1.850.000. La meitat d'aquella població agrícola vivia en cases de pagès amb terres que no excedien de dotze hectàrees. La política del govern irlandès tendeix a la creació de molts petits propietaris agrícoles, i assegurar a les famílies de la petita pagesia el poder viure dels fruits de la terra. L'experiència ha demostrat que la petita propietat s'adapta molt millor per a la cria de vaques, per a desplegar les indústries lleteres, per a la cria del bestiar perquè i d'aviram, que no pas la gran propietat. Tota vegada que no és possible, a Irlanda, l'exportació de bestiar boví, com anys enrera, es fa necessària la transformació de la producció agrícola. Això està molt d'acord amb els plans que té el govern de reforma agrària i de colonització. Durant els darrers deu anys s'han distribuït 130.000 hectàrees, amb les quals s'han creat 17.000 petits propietaris. D'ençà de l'aplicació de la llei de reforma agrària del 1933, s'han pogut distribuir 40.000 hectàrees més. Juntament amb la reforma agrària, el govern ha emprès la solució del problema de l'habitatge

CAMISERIA :: CORBATERIA :: MITGERIA :: GÈNERES DE PUNT

MAS i ROCA

— CAMISERS —

CASES ESPECIALITZADES
PER A LA MIDA

24, Portaferriassa, 26 / Telèfon 17642 / BARCELONA / 16, Fontanella, 16 / Telèfon 12211

rural. En l'any 1932 solament es van poder construir 500 masies destinades a petits propietaris; en canvi, durant els tres darrers anys s'han edificat 5.000 noves cases de pagès.

Colonització agrícola i reforma agrària a Polònia.

— A començaments del mes de febrer d'enguany es van publicar, en el diari oficial de Polònia, uns decrets sobre la distribució i colonització de les grans propietats durant els anys 1936 i 1937. En la divisió forçada de les grans propietats amb destí a la colonització agrícola estan afectades sobretot les grans finques de terratinents alemanys de les províncies de Posen i de Pomerània. De les 7.700 hectàrees de grans terratinents que han d'ésser distribuïdes, 5.000 pertanyen a finques d'alemanys, i de les 8.200 de la província de Posen, 3.300 també pertanyen a alemanys. El terreny que ha d'ésser distribuït en 1937 comprèn 32.000 hectàrees, i 18.000 són de les províncies de Posen i de Pomerània. Aquesta represa polaca s'explica si es té en compte que en aquestes dues províncies, durant tot el segle XIX, i fins entrat el segle XX, els polacs eren desposseïts de les finques llurs i eren preses a baix preu per «agricultors» alemanys vinguts de l'oest.

Moviment cultural

Moral professional. — És un principi admès en el món de la ciència, de respectar la iniciativa i la prioritat d'una recerca o d'una investigació. Les revistes professionals d'Història o d'altres disciplines anuncien per endavant els temes que constitueixen objecte de recerques especials per part d'algun investigador, amb el fi d'evitar que es faci treball duplicat o per no topar-se amb una competència desagradable. El camp d'estudis és tan extens, que el que és un investigador veritable té sempre temes nous per explorar, sense que mai hagi de fer-se la competència amb altre professional.

I aquest principi elemental de moral professional, admès com a dogma pels investigadors, fa que tothom qui posseeix dades sobre un tema que un col·lega prepara les hi proporcioni generosament per tal de contribuir al perfeccionament de l'obra.

I aquesta moral professional no regeix en el món de la ciència solament; ans en els camps d'activitats religioses i socials, i àdhuc en la vida comercial és observada. No és cosa gens comú de veure, en una ciutat estrangera, dues botigues d'una mateixa mercaderia que es facin la competència.

Al nostre país la moral professional és gairebé desconeguda. Si durant anys un prepara una obra que requereix un esforç màxim, no falta qui engiponi a corre-cuita una obra similar, i, donant-li el títol amb el qual heu batejat la vostra empresa, procura inutilitzar el vostre treball de llargues anyades. I encara, per més paga, si es pot, us persegueixen.

Hi ha algú que excel·leix més o menys en una disciplina? Molt aviat hi ha un nucli que també ha de tenir el seu representant excellent en aquella disciplina, i no para d'intrigar i embolicar la troca fins que ha arribat a crear el «seu» home representatiu que anul·li el d'enfront.

Si hi ha una publicació de caràcter científic o literari que s'ha guanyat una fama i un prestigi, sembla que seria cosa natural que se li portés el concurs per tal de consolidar-la i enfortir-la; doncs, no res d'això. Se'n crea una altra, si pot ser amb el mateix nom, per poder fer-li la guerra i arruïnar-la més aviat. Hi ha un autor que, tot cofoi, publica el sumari d'un llibre que té acabat i a punt de publicar? No falta empresa editorial que, a màquines forçades, retallant d'aquí i retallant d'allà, en tres setmanes publica un altre llibre que inutilitza el d'aquell bon senyor que amb la més bona fe d'aquest món havia anunciat la propera publicació del seu llibre.

Hi ha un senyor que prepara materials en un arxiu sobre un determinat tema? Al cap de pocs dies un «expert» se li acosta i li diu: «Això que vostè estudia ja ho tinc tot investigat; no cal que és molesti»; i en demanar-li que publiqui els materials, donant-li facilitats per a la publicació, ha de confessar que res o gairebé res no havia preparat.

I en el camp de les activitats de la vida catòlica i social passa una cosa per l'estil. Hi ha qui, vist l'abandó en què estan certs sectors catòlics de la Universitat o del món obrer, reclama una cura singular dels estudiants o organitza associacions professionals, tal com es fa arreu del món, de seguida us trobeu amb una sèrie de drets vulnerats, de noves iniciatives, de reclamacions i d'altres coses més desagradables.

En aquest aspecte l'arribisme moltes vegades produeix grans estralls. En el món de la Ciència, un investigador, abans d'emprendre la publicació d'una obra sobre una determinada matèria, s'informa de tot el que hi ha escrit sobre aquella matèria, i no a base de manuals, sinó amb l'ajut de les obres de primera mà. Llavors l'investigador pot fer obra constructiva. Semblantment en el camp de l'organització d'activitats catòliques i socials, abans de construir, cal conèixer «el que hi ha» i el que s'ha dit sobre aquella matèria; cal utilitzar tots els materials que bonament es puguin tenir a mà; no refusar res que sigui passador.

Al nostre país, i especialment en el camp de les activitats catòlico-socials, podem observar un crear i anullar constant; un aparèixer i desaparèixer d'iniciatives que produeix vertadera angúnia. I aquest procedir que inutilitza les millors iniciatives, que fa estèrils les obres més bells i fecundes, té una sola explicació: la falta de respecte a les iniciatives del pròxim, *l'absència de moral professional*.

Teatre Religios. — És cosa sabuda que l'acció desplegada pels «Compagnons de Notre Dame», de Henri Ghéon, és meravellosa; ens consta que els catòlics francesos tenen companyies de teatre catòlic que corren pels pobles donant representacions que desvetllin les vocacions sacerdotals. L'any passat, a l'esplanada de davant la catedral de París, va representar-se, a l'aire lliure, «el vertader misteri de la Passió de Nostre Senyor»; i, enguany, durant el mes de juny, davant d'aquella portalada meravellosa, es tornarà a representar aquest misteri. El teatre clàssic catòlic torna a tenir una viva actualitat. Durant l'any passat, en moltes ciutats d'Europa, es van representar comèdies i autos sacramentals de Lope de Vega; cada estiu, davant la gran

fatxada de l'abadia d'Einsiedeln, de Suïssa, s'hi representa «El Teatro del Mundo» de Calderón, i a Godesberg, a la vora del Rhin, també cada estiu, hi ha grans representacions de teatre calderonià. Un dels millors sistemes de renovellament espiritual del nostre poble seria, sens cap mena de dubte, el donar-li bones representacions de teatre clàssic. Això comportaria la creació d'un teatre catòlic modern, amb esperit i subtileza, allunyat de les xavacanades i grosseries de cert tipus de teatre que, per desgràcia, ha dominat durant llargs decennis.

R. R.

La crisi de l'esperit. — El general dels dominics, el P. Gillet, acaba de publicar un estudi en el setmanari *Choc*, en el qual diu que l'Individualisme és el mal pitjor de tots els mals que patim en l'època actual. Està enfront de la força constructiva de les idees generals. La força d'aquestes idees prové de la realitat humana, de la qual són abstrètes; per això són un element d'unió i de pau. El P. Gillet assenyala com a idees generals el dret, el deure, la virtut, la justícia, l'autoritat, la llei, la consciència, la Religió. Aquestes idees generals han estat substituïdes per ideologies que no són altra cosa que construccions empíriques, sense relació amb la realitat vivent, que són manejades amb habilitat per certs sofistes i que no van destinades a res més que a enganyar el poble, sota la capa del dret, de la justícia i d'idees semblants, però què, per endavant, ja han estat despullades de tot contingut humà. S'aprenen llengües estrangeres, però no es comprèn la llengua dels homes. Solament se sent parlar d'allò que separa i divideix, però no d'allò que uneix. La crisi més espantosa que sofrim no és la crisi econòmica, sinó que és la crisi de l'esperit.

Vida Catòlica

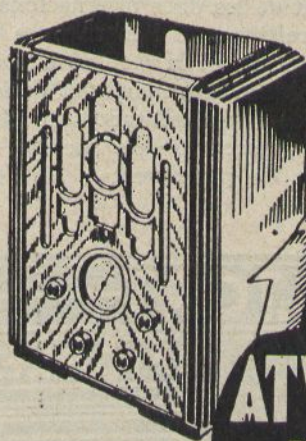
Vida religiosa i sentit nacional. — Acaba d'arribar a les nostres mans un llibre curiós sobre «La Cançó religiosa alemanya a l'estranger», escrit per un professor de la Universitat de Friburg, de Suïssa. La publicació d'aquest llibre, d'aspecte religiós i patriòtic, ens desvetlla la idea de la infinitat d'estudis de caràcter científic i religiós que podríem emprendre els catòlics, si teníem les nostres activitats organitzades i ben dirigides. El folklore religiós d'Espanya ofereix un arsenal inacabable de materials. I seria interessant estudiar fins a quin punt aquest folklore ha estat transplantat a Sardenya, a Nàpols i a Sicília; als Països Baixos, a l'Àfrica, a tota l'Amèrica del Sud i a Oceania. I el que es diu de Folklore pot dir-se també de la Botànica i de la Zoologia populars, del refraner, etcètera, etc. I cal advertir que aquesta classe d'estudis i d'enquestes únicament poden ésser fets per sacerdots o catòlics practicants que coneguin a fons la vida catòlica. Història de la Civilització; sentit d'investigació i sentit nacional pressuposen un factor comú i general que és vida religiosa.

Activitats de l'Acció Catòlica. — La Junta Central d'Acció Catòlica d'Alemanya té la Central a Düsseldorf. Una de les preocupacions principals d'aquesta central és la de fer a cada cop més ferma la consciència parroquial entre els catòlics. A aquest

fi publica una sèrie de llibres i fulletons que han d'ésser magnífics auxiliars per a estructurar la vida religiosa en la parròquia. Són molt interessants els quaderns publicats sobre les festes de l'any i la Litúrgia popular, els quals donen una sèrie de consells sobre la manera de celebrar les festes parroquials al temple i a fora, acompanyats de lectures, conferències, cançons, corals, etc. Demés, publica una revista, *L'Església i el Poble*; un quinzenal, *Comunitat Sagrada*; una «Fulla parroquial» i uns «Quaderns per a la parròquia catòlica», amb fascicles tan interessants com «L'Església beneeix els homes»; «La nostra Parròquia», i «Poble catòlic, Família, Parròquia». Cada dia ens convencem més que l'Acció Catòlica no és un sistema que es pugui aprendre en manuals solament on s'enquadren els catòlics; Acció és vida i moviment. Acció Catòlica és vida catòlica, i aquesta únicament es pot trobar allà on és, a la parròquia, a la vida parroquial.

Darrerament, Monsenyor Pizzardo ha parlat sobre les possibilitats de l'apostolat de la joventut entre els seus companys. Es referí a les facilitats donades a l'educació religiosa de la joventut italiana d'ençà del tractat del Laterà i a la possibilitat d'influir damunt les masses, que, sobretot les de la joventut obrera, mai no havien estat tan ben disposades per a escoltar la bona nova de la doctrina salvadora de l'Església. D'això se'n segueix una enorme responsabilitat. En una conferència, G. Oliva, va parlar, segons *L'Osservatore Romano*, de la Família parroquial. La família natural, segons frase de Sant Agustí, és el «Seminarium rei publicae», i la parròquia és el «Seminarium ecclesiae»; és per això que el rector està cridat a desplegar en la joventut les activitats que desplega: les ensenyances que dona el pare en el si de la família, aprofundint-les i eixamplant-les. La vida de la família parroquial té una singular importància per al desvetllament de vocacions eclesiàstiques.

Iugoeslàvia. — Els set bisbes de les diòcesis de la costa croatodalmàtica han publicat una pastoral colectiva contra els escàndols de les platges davant

1936
**ATWATER
KENT
RADIO**

Auto-Electricidad
— S. A. —

Diputació, 234
BARCELONA

la propera temporada de banys. Els bisbes fan referència al caràcter catòlic del país, com es manifesta en les venerandes esglésies i abadies, com també en els bons costums dels indígenes. Aquest caràcter catòlic d'aquest país és atacat, pel mal exemple dissolvent de banyistes estrangers que comporten uns costums desenfrenats, propis de pobles salvatges. Com falten les ordenances civils que posin fre als desordres, la població cristiana del país té el deure de protegir el bon nom del país i d'emprar els mitjans de què disposa «Aquells hostes que no estiguin d'acord amb la nostra moral antiquada i poc moderna, que s'estiguin a casa seva. Un negoci que s'hagués de pagar amb el preu massa elevat del nostre bon nom i dels nostres bons costums no pot reportar la benedicció del cel. Si els corruptors de la nostra joventut, a causa del nostre rigor, abandonen els nostres balnearis, no per això ens hem de queixar; trobarem altres hostes que valoraran la nostra sensibilitat i la nostra moralitat i les estimaran».

Semblantment, a Mallorca, a Eivissa i per les platges de la nostra costa, un eixam d'estrangers i despreocupats de Barcelona practiquen esports molt pocs edificants per a la joventut sana de la nostra marina.

Segons sembla, dels excessos de prendre el sol a la platja, l'any passat, s'originaren certes malalties infeccioses de la pell que feien sofrir molt i que eren difícils de curar. Pot ser la Providència, amb mà suau i forta, vol remeiar allò que sembla que talment no pugui tenir remei o que els homes no volen esmenar.

L'acord de les dues internacionals dels «sense Déu». — A la bella ciutat de Praga s'acaba de celebrar el congrés dels «Sense Déu», que, després de llargues discussions, ha fusionat les dues internacionals dels lliurepensadors comunistes i no comunistes.

El periòdic titulat *l'Antireligieux* ha publicat el programa del congrés, que ha durat alguns dies. Les tasques han començat amb la reunió dels comitès executius. A les sessions plenàries s'han presentat els següents punts: «Unitat mundial dels lliurepensadors»; «Activitat de les dues internacionals»; «Moral laica»; «La reforma de l'ensenyança i de les lleis escolars»; «L'escola i la Religió a Txecoslovàquia»; «La política internacional del Vaticà»; «La situació jurídica dels lliurepensadors en els diferents països»; «La persecució dels jueus»; «La joventut i la llibertat de pensament»; «El front

únic contra la guerra i el feixisme»; «La història natural i la Religió». La conferència de clausura era confiada al representant dels soviets, el qual va tractar de l'activitat de la unió dels ateïstes militants russos. S'ha establert un acord complet entre les dues internacionals. Hi van prendre part representants de França, Anglaterra, Bèlgica, Luxemburg, Polònia, Txecoslovàquia, Alemanya, Holanda, Suïssa i Rússia. El municipi de Praga va posar a disposició dels ateïstes militants el palau municipal per a celebrar-hi les sessions. L'informe del congrés subratlla que els ateïstes de Praga, ajudats de les principals personalitats polítiques del país, no havien negligit res per tal de proporcionar als participants al congrés tota classe de facilitats. Molts diputats i senadors han estat al congrés a afirmar la bustiran el front internacional dels «Sense Déu».

El número d'abril de la revista *Sans-Dieu*, de Moscou, en subratllar la importància del congrés de Praga, escriu: «La nova internacional assegura les més amples perspectives de treball. Els «Sense-Déu» soviètics figuraran a les primeres files i enrobustiran el front internacional dels «Sense Déu».

Conversió d'una comunitat protestant anglesa. — La revista anglesa *The Universe* anuncia que una comunitat anglicana, els germans de Crist-Rei, del monestir de Mount-Olivet, d'Anglaterra, s'ha convertit en bloc al catolicisme.

Aquests religiosos han estat portats al si de l'Església pel P. Lowe, O. P., que, d'ençà de quatre anys, estava estretament relacionat amb ells. Monsenyor Hallett, rector del seminari de Womersley, els ha rebut l'abjuració. Continuaran la vida monàstica i seguiran la regla de Sant Benet.

Aquests germans de Crist-Rei reconeixien la supremacia i la infalibilitat del Papa. Ells han portat fins a l'última conseqüència aquesta doctrina: s'han sotmès a l'Església, de la qual el Papa és el cap visible.

Cal subratllar que aquests religiosos cuiden joves malalts. Aquests també han estat instruïts religiosament, i tots plegats, mestres i deixebles, han abraçat la Religió catòlica.

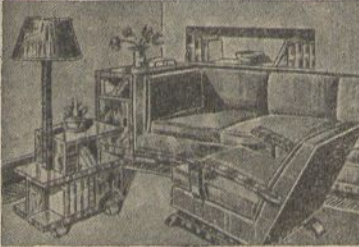
Diferents vegades s'han produït a Anglaterra conversions col·lectives per l'estil; tals foren les conversions dels benedictins protestants de Caldey i dels franciscans de Graymoor.

Tant a Anglaterra com als Estats Units hi ha congregacions protestants d'homes i de dones que han adoptat la regla d'una ordre catòlica.

L'Exposició Catòlica de Lió. — El diumenge dia 17 d'aquest mes, als locals de la fira de Lió, fou inaugurada una Exposició catòlica, amb assistència del Cardenal Verdier, dels bisbes de Verdun, Grenoble, etc. La idea d'una exposició catòlica en els locals de la fira de Lió no pot ésser més suggestiva i interessant. Arreu es parla del redreçament moral, però aquests clams gairebé sempre queden limitats al clos de les conferències i de l'oratòria. Els catòlics conscients volen ésser els campions en els combats de la vida moderna. Volen que la Creu de Crist triomfi com a signe immortal de la civilització. Apareix un món nou, i el Cristianisme en serà el guia, a condició que els cristians en sàpiguen traduir el veritable missatge de justícia i caritat.

Sovint es confon les tradicions cristianes amb

CASTELLTORT

MOBLES

DECORACIÓ

TAPISSERIES

PELAI 40

TELÈFON 15385
BARCELONA

els errors seculars; per evitar-ho, cal assenyalar quina ha estat la missió civilitzadora de l'Església en els temps passats i en els presents. De Lió, per mediació de Sant Ireneu, es propagà el Cristianisme per la Gàl·lia; innumbrables màrtirs vessaren llur sang al turó de Fourvières, on radica el gran santuari marià. A Lió va néixer l'Obra de la Propagació de la Fe, a l'escalf d'Ozanam i del P. Chevrier.

L'Exposició de Lió serà una lliçó de confiança per als catòlics, perquè es donin compte de la gran obra civilitzadora creada per l'Església. I serà una gran lliçó d'apologètica sense esperit de combat ni de polèmica.

El cercle de l'Exposició no pot ésser més admirable; a la ribera del Roser, a la costa de Saint Clair, els dos mil «stands» de la Fira de Lió oferiran les meravelles que l'art cristià ha creat en el Lugdunum durant molts segles.

La nau de l'edifici, de 350 metres de llarg i amb tres pisos, dona cabuda a més de 20.000 persones. D'ençà del mes d'octubre, sacerdots i fidels rivalitzen en el treball per assegurar l'èxit d'aquesta empresa grandiosa.

Sis seccions presentaran de la manera més viva i espectacular la vida diocesana i parroquial, les congregacions religioses, l'assistència social i beneficència, l'ensenyança en tots els seus aspectes, la vida missional i l'art cristià. La direcció, prescindint dels models anteriors, ha volgut presentar una realització totalment original.

La intenció dels organitzadors és clara: no mostra l'obra de cada institució o organització, sinó l'obra de l'Església. Abans de cridar l'interès dels visitants per tal obra o tal altra, s'ha volgut posar de manifest als catòlics l'esforç total de l'Església d'una manera impressionant i racional. És per això que una presentació «geogràfica» i sobria ha substituït els procediments habituals.

Per altra banda, la secció d'art oferirà el seu interès especial. S'ha proposat valorar les riqueses acumulades en els temples i en les residències catòliques. Les col·leccions d'art cristià són nombroses a Lió. Aquesta secció permetrà admirar bells tresors de pintura i escultura, magnífiques manifestacions d'art cristià gairebé desconegudes fins ara.

Crònica de la Setmana

La tasca del Parlament. — La política segueix desenrotllant-se entre convulsions de tipus veritablement morbós. La majoria parlamentària se sosté difícilment pels diversos elements que la constitueixen des de les eleccions del 16 de febrer, és a dir, partits esquerrans i socialistes, arribant fins als comunistes; però la feblesa de què sembla donar mostra el dit conglomerat es va accentuant cada vegada, i per a fer vibrar a l'unison aquesta majoria són necessaris discursos vius i de to pujat, com el pronunciat pel nou President del Consell de Ministres senyor Casares Quiroga, des del cap del banc blau, el mateix dia de la seva preentació a les Corts.

En els mots del premier es va trobar a manca aquella equanimitat de què donava relativa mostra el senyor Azaña, que, parlant almenys, semblava tenir idea de les responsabilitats de tot governant, que no governa per a uns partits determinats, sinó de cara a la totalitat dels ciutadans del país. El se-

nyor Casares va dir terminantment que el Govern era belligerant, cosa contrària al veritable esperit de tot Govern, que no es pot decantar cap a un cantó ni cap a un altre, puix que, tot realitzant el programa que el va portar al Poder, ha d'ésser govern per a tots, sense distinció de colors davant el compliment de la llei.

Per altra part, els debats polítics esterilitzen completament la tasca que s'espera de les Corts; i aquestes ho fan tot menys resoldre d'una vegada i seriosament els problemes que tenen una urgència veritable davant la crisi econòmica i social que travessa Espanya, crisi sense parió en els últims anys.

Per a posar remei al mal, ara sembla que el Govern tracta de reformar el Reglament de la Cambra, suprimint l'excés de sessions plenàries i procurant que la feina veritable es faci dins de les Comissions, retallada que no sabem quina sort haurà de córrer a hores d'ara davant l'actitud que lògicament haurien d'adoptar els partits esquerrans i sobretot els socialistes, defensors sempre del sistema d'assemblea i del parlamentarisme com més fort millor.

L'estat social. — Els conflictes de treball sovintegen d'una manera veritablement espaiadora. La producció nacional, ja prou seriosament amenaçada per les circumstàncies en què es debat el món i que cada dia es van agreujant, entre nosaltres, no tenen mai terme final. Quan un d'aquests conflictes troba solució — solució imposada molts cops únicament per raons d'ordre, que no pas permesa per les circumstàncies econòmiques de la indústria —, comença tot seguit un altre conflicte. I les «bases de treball», en tons formidablement amenaçadors, es van succeint amb una rapidesa de vertigen, i les institucions oficials de treball no es poden donar un moment de repòs en la intervenció entre tan diferents i continuats conflictes.

Fa pocs dies que el Conseller de Treball de la Generalitat va fer públic el seu astorament davant l'estat de coses que aquesta actuació provoca, en una nota que ha merescut comentaris molt enraonats. En la mateixa diu l'esmentat Conseller, en substància, que es comprèn que els obrers aprofitin les circumstàncies favorables per a produir totes aquelles peticions i obtenir totes les millores que siguin possibles en la vida del treball; però que les dites peticions no poden proposar-se l'enfonsada de l'economia del país, puix que provocar conflictes sense mirament val tant com mostrar desig de viure en perpètua intranquil·litat i d'anar directament a sabotejar la producció nacional, ja prou compromesa a hores d'ara en mèrits de mil circumstàncies diverses.

No cal dir com la nota esmentada ha estat ben acollida per l'opinió general, per tots els estaments que es troben allunyats de la passió. I ara hom espera que els fets responguin a les paraules i que la nota esmentada sigui pròdiga en conseqüències, que, pel que es veu, s'hauran de mostrar aviat a l'exterior, ja que els conflictes no cessen en un sol moment.

Acabem de sortir de la vaga del ram gastronòmic, i ja tenen els obrers del ram mercantil presentades unes bases ben pujades de to, i ja són els forners, i els barbers i els del ram de productes químics, etc., els qui s'apressen a formular altres bases fins a un punt que sembla que no pugui tenir límit en l'estat de coses d'ara.

Quina finalitat pot haver en el fons de tot això? És un desig de millora del treballador? Si així fos, el primer que caldria tenir en compte és que formular, ara com ara, determinades demandes val tant com la possibilitat d'acabar amb els ous i la gallina; i, per tant, de la caiguda de moltes empreses i negocis no n'ha de venir la millora dels treballadors, sinó més aviat la seva ruïna. I si no és aquesta finalitat, quina altra pot ésser més que la d'atropellar la producció i esmicolar cada vegada més les seves possibilitats?

L'única cosa que cal remarcar en aquest punt és, però, la franquesa amb què diuen el seu fi els promotors dels esmentats conflictes, puix que no callen pas, en els seus òrgans de premsa, que aquesta és per a ells l'hora propícia d'enfocar la revolució social, i a aquest fi va dirigida aquesta acció constant de destrucció de la vida del treball.

Cal que aquesta actuació tingui un final. I el tindrà el dia que els governants es facin càrrec que així no es pot seguir, i que el camí que es segueix no pot conduir a altre fi que a la ruïna de les empreses i a l'ensorrament de la nostra economia. Cal governar i cal que tothom es posi al seu lloc, dins de la llei. I això únicament els elements dirigents de la vida del país poden fer-ho. Si no es posa remei al dit estat de coses, no sabem fins on podem arribar per aquests procediments que semblen no tenir un bon final, ara com ara. El país es troba desil·lós de pau interior, i aquesta pau és la mateixa que desitja el Conseller de Treball de la Generalitat, segons ha dit d'una manera ben clara en la nota esmentada. Segurament que els actes hauran de respondre a les seves paraules, puix que per a la defensa de les institucions polítiques així es fa necessari i urgent.

La política dels Estatuts. — Arreu de la Península ha entrat una veritable febre per a fer aprovar Estatuts; segons autoritza el text de la Constitució. València, Aragó, Euzkadi, Galícia tenen en tramitació o en vies de preparació els respectius Estatuts constitucionals. I darrerament, fins Castella i Lleó creuen arribada l'hora de fer aprovar el seu Estatut per a constituir en regió autònoma la seva regió respectiva.

No neguem el dret de cap de les regions a constituir-se en regió autònoma dins la vida del país. Però volem dir que això no accelerarà el ritme de descomposició que es manifesta en quasi totes les activitats de la vida espanyola? Volem dir que aquestes actuacions no ens poden portar a una mena de federalisme con el dels cantonals d'altres temps o bé a una mena de balkanització d'Espanya? Quina trista sort té aquest país, en totes les coses!

Crisi al Govern de la Generalitat. — La sortida del senyor Lluhi ascendint al Govern de la República i deixant la Conselleria de Justícia vacant, per una banda, i la posició de la mínima Unió Socialista de Catalunya interdirint la presència del seu representant senyor Comorera al Govern, per l'altra, han portat la crisi total del Govern de la Generalitat.

Hem fet una crisi de debò; amb consultes amples, informacions periodístiques, etc. Realment, una crisi de debò. I ja els lectors saben com s'ha resolt. A poca diferència, com s'havia de resoldre, donats els elements que componen el Parlament de Catalunya. Perquè tot resulti petit, fins la crisi s'ha hagut de limitar a ser-ho de persones, però no de partits polítics, i menys encara d'orientacions de govern.

Estem com estàvem, i sense gens d'esperança de millorar. Però ens hem entretingut uns quants dies amb aquesta crisi.

Un projecte seriós. — Es veu que el Govern vol intervenir les activitats del cos judicial i subjectar jutges i magistrats a uns tribunals formats, no pas per elements togats exclusivament, sinó per aquests i per Jurats aliens a la professió de la justícia.

El projecte és d'una gravetat extraordinària. La independència del Poder judicial, un dels dogmes de totes les Constitucions democràtiques, pot veure's compromesa amb aquest projecte. I si la dita independència és interdicta, encara que sigui indirectament, què en restarà de les institucions democràtiques?

Caldria que els homes que governen meditessin bé projectes de la importància d'aquest, i que, després d'haver-los meditat, els refusessin. Però no ens cap el dubte de que el projecte serà aprovat, i el Poder judicial restarà en una ben trista situació.

És ben cert que, amb projectes com aquest, el Govern es mostra tristament belligerant, com va anunciar el senyor Casares Quiroga des de la capçalera del banc blau.

Llibres nous

P. Manuel Monjas, O. S. A. *Documentos inéditos acerca de Mossén Jacinto Verdaguer*. 2.ª edició. 1935. Ediciones «La Esperanza», Palma de Mallorca. 480 pàgines.

La «llegenda» de Mossén Verdaguer, explotada d'una manera poc cavallerosa pels enemics de la Religió, va aclarint-se.

El P. Monjas, en aquesta obra, estudia els temps de Mossén Verdaguer, en què, mal guiat pels consells interessats de persones poc dignes, es resistí a l'autoritat de l'Excel·lentíssim doctor Morgades, i aclareix la intervenció que els PP. Agustins van tenir en aquest afer.

El P. Monjas, en aquesta segona edició, ha pogut utilitzar uns quaderns manuscrits de Mossén Verdaguer, en els quals l'eximi poeta transcrivía les revelacions fantàstiques d'una tal Teresa, les quals, llegides bé i interpretades degudament, mostren amb evidència que l'excels poeta fou víctima d'embaucadores vulgars que foren la causa de la seva ruïna moral i material.

Valors

Informació - Compra i Venda
L. GOMIS Corredor de Canvi i
Borsa - Fontanella, 15

Breviaris - Missals - Rituals

Pessetes	Pessetes
Breviarium Romanum. <i>Desclée.</i> 9 1/2 per 15 cm. Imprès l'any 1931, posat al dia. Preus:	
Enquadernat amb badana aixagrinada i cantells daurats	115,—
Enquadernat amb pell xagrí superior i cantells daurats	125,—
Edició més gran, tamany 10 1/2 per 17 cm. Imprès l'any 1931 i posat al dia:	
Enquadernat amb pell aixagrinada i cantells daurats	145,—
En els preus de Breviaris Desclée va comprès el cost dels propis de la Província eclesiàstica Tarraconense.	
Breviarium Romanum. <i>Pustet.</i> Amb text seguit i tots els nous Oficis. Els propis, en els Breviaris Pustet, es carreguen per separat al preu de	
	8,—
<i>En 18.º, ed. 1926, 4 vols.:</i>	
Xagrí superior, cantells vermells	94,—
Xagrí superior, cantells daurats	98,—
Marroquí superior, enquad. de luxe	113,—
Estoig superior de xagrí	9,—
<i>En 18.º, ed. 1927, 4 vols., a dues tintes:</i>	
Pell artificial, cantells vermells	50,—
Pell artificial, cantells daurats	56,50
Xagrí superior, cantells vermells	66,—
Xagrí superior, cantells daurats	71,50
Enquadernació de luxe	87,50
<i>En 12.º, 1932, paper Oxford:</i>	
Pell artificial, cantells vermells	158,—
Pell artificial, cantells daurats	166,—
Xagrí superior, cantells vermells	191,—
Xagrí superior, cantells daurats	197,—
Xagrí superior, cantells daurats sobre fons vermell	202,—
Marroquí finíssim, enquad. de luxe	227,—
<i>En 12.º, 1935, paper alemany:</i>	
Pell artificial, cantells vermells	126,—
Pell artificial, cantells daurats	134,—
Xagrí superior, cantells vermells	159,—
Xagrí superior, cantells daurats	165,—
Xagrí superior, cantells daurats en fons vermell	170,—
Marroquí finíssim, enquad. de luxe	195,—
Aquesta edició, en paper Oxford, augmenta per volum	5,—
<i>En 18.º, ed. 1936, 4 vols. a dues tintes:</i>	
Xagrí superior, cantells vermells	117,—
Xagrí superior, cantells daurats	122,—
Xagrí superior, cantells daurats en fons vermell	127,—
Enquadernació de luxe	148,—
<i>En 12.º, ed. 1936, 4 vols. a dues tintes:</i>	
Xagrí superior, cantells vermells	149,—
Xagrí superior, cantells daurats	155,—
Xagrí superior, cantells daurats en fons vermell	160,—
Enquadernació de luxe	185,—
Breviarium Romanum. Resos des de 30 cèntims cada un.	
Horae Diurnae, Breviarii Romani. Ed. <i>Desclée</i> , a dues tintes i paper bíblia. Enquad. amb pell i cantells vermells	
Enquad. amb pell i cantells daurats	21,—
Enquad. amb pell i cantells daurats	22,50
Enquad. amb pell i cantells daurats	22,50
Lectiones contractae. Edició Vaticana. En rústega	
	1,—
Missale Romanum, edició a dues tintes i paper superior. 20 x 29 cms. Preus, tot comprès (tanques, claus, registres, propis de Catalunya, etc.):	
Amb pell artificial al pla	50,—
Id. amb cantoneres metàl·liques	54,—
Enquad. amb pell i cantells daurats	72,—
Enquad. amb xagrí i cantells daurats	90,—
Enquad. de luxe a diferents preus.	
Missale Romanum de la casa <i>Desclée</i> , de Bèlgica. Variades enquad. i preus. Els propis es compten apart i valen	
	3,50
Misses Noves, per a <i>Missale Romanum</i> , cada una	
	0,30
Propis de la província eclesiàstica Tarraconense. o sien tots els de Tarragona, Barcelona, Girona, Lleida, Vic, Solsona, Tortosa i Seu d'Urgell.	
Per a Missal	3,50
Per a Breviari	
En rústega	8,—
Enquadernats amb tela	10,—
Rituale Romanum, en 8.º (21 x 13 cms.). Enquadernat amb pegamoid i cantells vermells	
Enquad. amb pell i cantells vermells	19,—
	23,—
Rituale Romanum. Appendix Tarracensis. En 8.º (21 x 13 cms.). Enquadernat amb pegamoid i cantells vermells	
Enquad. amb pell i cantells vermells	19,—
	23,—
Rituale Romanum. Appendix Tarracensis. El mateix, però enquadernat en dos volums, per a fer-lo més manejable en les parròquies de major ús. Els dos volums amb pegamoid i cantells vermells	
Els dos volums amb pell i cantells vermells	22,—
	30,—

FOMENT DE PIETAT

Duran i Bas, 11 :: Telèfon 17605

BARCELONA

Tresor de la Llengua, de les Tradicions i de la Cultura popular de Catalunya

per
A. GRIERA

Vol. I: A - Azoics

Vol. II: Babaiar - Buvor

Vol. III: Ca! - Cavegol

Vol. IV: Caveguell - Cutxilla

Cada volum en 4.^t passa
de tres-centes pàgines.

Preu de cada volum: 30 pessetes

Pot adquirir-se a EDICIONS CATALUNYA S.
BARCELONA, Pl, 12, i a les principals llibreries

COL·LEGIALS

El més extens assortiment en
Impermeables, Capes, Trinxeres,
Abrics cauxutats estampats

CASA ROSICH

Casa fundada l'any 1850

Ronda de Sant Pere, 7 :: Tapineria, 33
Avinguda Portal de l'Angel, 25

Fidel Rodríguez. — Bot, 13